

Tilstand. Alle disse Bøfter om Besparelser og Mindreudgifter ere grundløse; man huffer ikke paa, at man skal søge at bringe over i Geheimearchivet de Archivalier, der gaae til 1750; denne Bestemmelse har allerede fra Geheimearchivarens Side mødt stor Betænkelighed; han anseer det for særdeles betænkeligt paa engang at fylde Geheimearchivet med saa store Mængder, han anseer det for meget tvivlsomt, om det vil kunne lykkes at bearbejde denne store Mængde, og det er det, man bestandig overseer. Denne Obergang fra det ene Sted til det andet er Noget, der ikke kan skee pludseligt, den maa skee efterhaanden, den vil medføre et betydeligt Arbejde. Man kan dernæst paa ingen Maade udgaae fra den Forudsætning, at de Archivalier, der blive tilbage, ikke ville være tilstrækkelige til at beskæftige de foreslaaede Embedsmænd; man maa jo erindre, at Lovudkastets Motiver ikke sige, at der til Frembringelsen af en endelig Ordning vil udfordres en midlertidig Forhøjelse, men der siges udtrykkelig i Motiverne: „Da der imidlertid ved den Ordning og Sondring af Archivalierne, navnlig i det omfattende Indenrigsministeriets Archiv, som vil blive en Følge af den tilsigtede Omordning, midlertidig vil behøves en noget større Arbeidskraft, vil Ministeriet sandsynligvis see sig nødsaget til extraordinairt i nogle Aar gjenneim de aarlige Finantslove at maatte begjære Tilskud til den ovennævnte Assistancesum, om hvis Størrelse man imidlertid for Tiden ei seer sig istand til nærmere at udtale sig.“ At det altsaa for at fremskynde Ordningen kan blive nødvendigt, paa de aarlige Finantslove at forlange Tillæg, det er sagt ligesvem og klart, idet man forøvrigt overlader det til Rigsdagens Bedømmelse. De Lønninger, der ere foreslaaede, ere Lønninger, der skulle være blivende, Lønninger, der efter hele Archivets Størrelse og den Tilgang, som det aarlig faaer, ville være nødvendige, selv naar Afleveringen har fundet Sted. Dersom man derfor ikke vil foretrække den bestaaende Tingenes Orden, maa jeg meget tilraade, at man ikke gaaer ind paa det stillede Endringsforslag. Jeg maa tilføje, at forsaavidt det er oplyst, at der gjælder særkelige Regler med Hensyn til Cassationen af Justitsministeriets Archivalier, skal jeg, naar

Loven kommer i det andet Thing, bevirke stillet et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at naar Contoirchefen kommer paa den Her i Loven fastsatte Gage, skal den omtalte Ret for ham bortfalde.

Høgsbro: Jeg veed ikke rettere, end at vi for Tiden netop have liggende for os et Forslag til meget betydeligt at udvide Geheimearchivet, fordi dette skal modtage en Mængde Archivalier fra Indenrigsministeriet, og naar denne Bygning er færdig, antager jeg, at de Betænkeligheder, som Geheimearchivaren for Diebliffet kan have ved at modtage disse ældre Archivalier, ville falde bort. Jeg anseer det altsaa for afgjort, hvad ogsaa Ministeren udtalte ved 1ste Behandling, at en stor Deel af de Archivalier, som for Tiden findes, skal gaae over til Geheimearchivet, og dernæst er det jo ogsaa vist, som allerede flere Gange omtalt, at en stor Deel andre skulle udfilles derfra, men det er meget vanskeligt for Diebliffet at vide, hvor Meget der vil blive tilbage, og hvor meget Tilsyn det vil kræve af de Embedsmænd, der ere ansatte derved. Det, der altsaa efter min Formening er Feilen ved dette Lovudkast, er, at det gaaer ud fra den nuværende Tingenes Tilstand, tager de Summer, der for Diebliffet ere normerede, og slaar dem fast for en Tilstand, som vi slet ikke kjende. Det er nu rigtignok netop det, som den ærede Ordfører meente vilde fremskynde Ordningen af det Hele, idet han sagde, at Embedsmændene her blive slaaede fast, saaledes som de skulle være, naar Sammenbragningen har fundet Sted; men det er dog en høist besynderlig Fremgangsmaade, at slaae fast, hvad der egentlig først skal finde Sted, naar Sammenbragningen er skeet, og det er det, jeg meente, der nødvendig maatte forbyde, vanskeliggjøre og forhale Sagen. Jeg skal ikke nærmere indlade mig paa at begrunde disse Udtryk, som den ærede Ordfører søgte at imødegaae, idet jeg troer, at jeg tilstrækkelig gjorde det i mit første Foredrag. Den ærede Minister udtalte, at vi dog maatte paasjønne, at der vandtes Noget ved dette Lovudkast; ja, ganske vist, vi spare 2 Pensioner, men det er dog bedre at have Udfigt til ikke alene at spare flere Embedsmænd